

Bitva na Gothardě

Matěj Tomášek

7.B.

13 let

Na výročí 600. let od bitvy na Gothardě jsem s rodiči vyrazil na procházku na Mohejlík u Hořic. Když jsme dorazili mamka mi vysvětlovala, co je to vozová hradba, ale moc jsem neposlouchal, protože jsem byl zvědavý, proč na tom divném vozíku s kolami byl lev. Tak jsem zkusil vylézt na ten vůz, ale spadnul jsem, praštil se do hlavy a usnul. Probudil jsem se ve stanu v jiném těle a byl jsem zmatený. Zeptal jsem se člověka v divně vypadajícím oděvu, kde jsem a co tu dělám. Ten odpověděl: “ Na Gothardě u Hořic, měl jste lehký otřes mozku. A jsme tu od toho, abychom porazili České Velmože, které shromáždil Čeněk z Vartemberka.” Moc jsem nepochopil, v jakém roce to jsem, tak jsem se zeptal ochotného človíčka: “ V roce 1423.” Ochotně odpověděl. Já jsem mu poděkoval a vyšel jsem ze stanu. To, co jsem uviděl ve mně probudilo strach. Armádu se zbraněmi takovými jako by šla na jasnou porážku. Ale jak jsem zahlédl vůdce té armády, řekl jsem si, že jsou blázni, poslouchat slepého starocha. Chvilku jsem poslouchal, co plánují dělat. Zaslechl jsem, že si vůdce nechává popsat krajinu do detailů a podle toho vytváří taktiku. Tak dokonalou taktiku jsem nikdy neslyšel. V tu chvíli mě dali do ruky helmu a řemdich a řekli, ať pomohu tlačit vozovou hradbu. Vzpomněl jsem si, že na tu stejnou jsem lezl a spadnul. Litoval jsem toho, že jsem neposlouchal maminku. A teď jsem tady a ani nevím, jak se dostanu zpátky domů k mámě a tátovi. Chvilí před doražením protějšší armády mi řekli ať zalezu do toho vozíku. Vůdce nasedl na koně a promluvil k nám ať bojujeme, jak nejlépe umíme. “ Jan Žižka, to je j jméno mé a i když jsem slepí tak budu bojovat po vašem boku. A v tu chvíli jsem se probudil v nemocnici a vedle mě seděla mamka. A jak jsem jí uviděl, tak mě došlo, že dějiny Česka jsou velmi důležité a že už budu poslouchat mámu, když mi bude něco vypravovat.